

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **M. Č.**
zastoupen: JUDr. Benjaminem Zollmannem, advokátem,
sídlem: Kaprova 13/14, Praha 1 – Josefov, 110 00

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem: Vršovická 1442/65, Praha 10 – Vršovice, 100 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. prosince 2024, č. j. MZP/2024/230/1984, sp. zn. ZN/MZP/2024/230/61,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. prosince 2024, č. j. MZP/2024/230/1984, sp. zn. ZN/MZP/2024/230/61, se ruší a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč, do rukou zástupce žalobce, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí Správy Krkonošského národního parku (dále jen „správní orgán“) č. j. KRNAP 10842/2024 ze dne 14. 10. 2024, o uložení pokuty za přestupek spočívající v porušení ust. § 16 odst. 2 písm. c) zákona č. 114/0992 Sb. o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o ochraně přírody“).

I. Žalobní tvrzení

2. Žalobce má za to, že žalovaný se nedostatečně zabýval jeho odvoláním, věc nesprávně posoudil a jeho rozhodnutí tak může být nepřezkoumatelné. Přitom šlo o výtky týkající se tak závažných pochybení správního orgánu, které mohou vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

1. Skutek se nemohl stát

3. Žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu uvedl, že má za to, že se přestupek, tak jak byl popsán správním orgánem, stát nemohl, respektive, postup žalobce nemohl být přestupkem. Upozornil, že dle ust. § 16 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody nelze: „*odstraňovat svrchní vrstvu půdy nebo provádět terénní úpravy, mimo záměrů nevyžadujících povolení podle stavebního zákona určených pro účely ochrany přírody, péče o zemědělské pozemky a lesy, turistiky, správy vodních toků, požární ochrany a záchranných prací, obrany státu a ochrany státních hranic, nebo mimo provádění údržby kulturních památek*“. Žalobce má za to, a ve svém odvolání obsáhle zdůvodnil, že odstranění staré ekologické zátěže je v zájmu ochrany přírody. A pouze to učinil, neprovedl žádnou modelaci terénu (zářez, násyp) nad rámec odvozu odpadků a kontaminované zeminy v nezbytném rozsahu. Zároveň uvedl, že žalovaný nereagoval na fakt, že je naopak povinností majitele pozemku starou ekologickou zátěž odstranit. Žalobce sice není přímo majitelem předmětného pozemku, jím je jeho otec, u kterého však nelze rozumně požadovat, aby se pro svůj věk o toto odstranění odpadu postaral, kdy právě žalobce nemovitost se svou rodinou nejčastěji užívá. Zde žalobce vychází ze smyslu ust. § 14 zákona č. 541/2020 Sb. o odpadech, z kterého je zřejmá povinnost majitele pozemku odpad odstranit (to, že žalobce nejprve neoznámil věc místně příslušnému obecnímu úřadu je sice jeho pochybením, ale v kontextu jeho situace je možné i dovodit, že tak učinit nemusel, neboť původce odpadu je mu znám – a s ohledem na dobu, kdy byl odpad uložen je zřejmé, že již není možno původce k této povinnosti (odstranění skládky) reálně povolat - své povinnosti se zhostil i bez „příkazu“ tohoto úřadu a jednal tedy zcela jednoznačně ve smyslu tohoto zákona). Žalobce má za to, že nemůže mít současně zákonnou povinnost a zároveň jejím splněním spáchat přestupek. Nemůže tedy uspět teze žalovaného, že: „... *ani existence skládky neopravňuje k provedení předmětných úprav* ...“, kdy žalobce má za to, že naopak existence staré skládky mu určuje povinnost tuto skládku odstranit.

2. Neúplné zjištění stavu věci

2.1. Rozsah terénních úprav

4. Za hlavní důvod pro udělení pokuty považuje žalovaný to, že „... *ani existence skládky neopravňuje k provedení předmětných úprav*“. Žalobce má za to, že žalovaný se při svém tvrzení opírá o neúplně zjištěný stav věcí. Zároveň se žalovaný nedostatečně zabýval odvolacími důvody. Tedy především to, že správní orgán nedostatečně, či vůbec, popsal rozsah žalobcovy činnosti. Dle žalobce je v tomto případě naprosto nedostatečné stanovit pouze plochu, na které byla údajná nezákonná činnost žalobce prováděna. Pokud žalovaný opírá své rozhodnutí o sdělení správního orgánu, že byl proveden zářez a násyp, potom bez řádného popisu, tedy mocnosti zářezu a násypu, převýšení a hmoty odtěžené zářezem a nasypané násypem, není možno posoudit rozsah a škodlivé následky této údajné škodlivé činnosti. Ostatně pro takový výpočet, či určení rozsahu činnosti, nemá jakýkoliv podklad. Pokud i snížená plochy zásahu o pouhých 3,33 % má pro žalovaného vliv na výši pokuty, potom stejný vliv musí mít i stanovení nejen plochy, ale také objemu údajného zásahu. V

tom správní orgán nedostatečně zjistil stav věci a žalovaný se s touto skutečností vůbec nezabýval.

2.2. *Zavinění žalobce*

5. Žalobce ve svém odvolání namítal, že správní orgán fakticky nezjišťoval, a tedy neopatřil podklady, k tomu, aby zjistil stav pozemku před odstraněním odpadu, tedy jedinou činností, kterou žalobce učinil. Žalobce postrádá v podkladech pro rozhodnutí dokumentaci stavu před odklizením odpadu, na základě kterého by mohl správní orgán určit skutečný rozsah činnosti. Pokud na fotografiích po realizaci nalézá správní orgán nějaký stav, musí jej porovnat se stavem před touto realizací, v opačném případě nemá žádný podklad k tomu, aby mohl posoudit, zda k modelaci již nedošlo v minulých mnoha letech, tedy například ještě před tím, než samotný KRNAP vznikl. Jedná se totiž o kulturní, dlouhodobě osídlenou, krajinu, pokud dokonce někdo předmětné místo užíval jako odpadiště, je dokonce pravděpodobné, že svah modeloval. Mohlo se tak stát generace před činností žalobce. Správní orgán nedoložil žádnou fotografii, ani nic podobně vypovídajícího o stavu před odstraněním odpadu. Podstatné také je, že je žalobce přesvědčen, že z mapových portálů nelze detailně vyčíst reliéf terénu a sklon pozemku, zvláště když snímky z mapových portálů jsou pořízeny vždy při jinak vzrostlé vegetaci. Z fotografie v měřítku, jež má žalovaný k dispozici a použití mapových portálů, taková věc jednoduše technicky možná není. Žalovaný proto nemůže ani bez jakýchkoliv pochybností určit, že stav, tak jak jej správní orgán, a i tak nedostatečně, popsal, provedl právě žalobce, neboť nemůže vyvrátit, zda k jím popisované modelaci nedošlo již dříve, například před vyhlášením samotného KRNAP.

2.3. *Formální pochybení správního orgánu a žalovaného*

2.3.1. *Nedostatečné provedení důkazu svědeckou a účastenskou výpovědí*

6. Žalobce ve svém odvolání popsal formální pochybení správního orgánu a také to, že správní orgán neprovedl de facto navržené výslechy svědků a výpověď žalobce. V průběhu těchto úkonů (svědeckých výpovědí, tedy ústního jednání) správní orgán nekladal otázky, neprotokoloval odpovědi, a nakonec jen požádal, aby mu žalobce zaslal přepis žalobcem pořízeného zvukového záznamu. V případě svědka J. Č. dokonce správní orgán navrhl, aby svou výpověď poslal písemně. Takový postup správního orgánu však nemůže vyhovět účelu ústního jednání, kdy právě zde může správní orgán odstranit pochybnosti, které má, pomocí otázek se ujistit o důvěryhodnosti těchto výpovědí apod. (žalobce věc obsáhle popsal ve svém odvolání). Žalovaný v bodu 3) strana 8 v podstatě na tento argument, tedy popis takového formálního pochybení správního orgánu, který může vést až nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, vlastně vůbec nereagoval. V prvním odstavci pouze obecně popsal, jak by tento úkon měl vypadat a jak by jej správní orgán měl hodnotit, aniž by však jakkoliv popsal svou správní úvahu, na základě které dospěl k tomu, že provedení důkazu, jak bylo žalobcem popsáno, je vůbec ústním jednáním. Žalobce totiž nebrojil proti tomu, že by správní orgán k důkazu výsledkem svědka a účastenské výpovědi nepřihlédl, žalobce namítal, že takový důkaz, byť navržen, proveden nebyl, de facto nebyly účastenské a svědecké výpovědi provedeny, neboť nebyly dodrženy základní principy ústního jednání, které však odlišují podstatu ústního jednání (a jeho důležitosti v průběhu dokazování) od provedení důkazu prostým prohlášením, tedy úkonu bez aktivity správního orgánu, která by svědčila o tom, že právě správní orgán má snahu úplně zjistit stav věci.

2.3.2. *Nedostatečné zdůvodnění neprovedení důkazu zápisem o revizním šetření*

7. Žalobce ve svém odvolání namítal, že nebyl proveden důkaz zápisem o revizním šetření provedeným správním orgánem na předmětné části pozemku, kde byla žalobcem odstraněna stará ekologická zátěž a který byl veden před tímto odstraněním. Žalobce měl totiž za to, že právě tento důkaz může podpořit, či vyvrátit, verzi správního orgánu, že k modelaci došlo žalobcem. Takový důkaz proveden nebyl a jeho neprovedení správní orgán zdůvodnil vymyšleným tvrzením, což je ve správním řízení nepřijatelné a může vést k nezákonnosti rozhodnutí. Tím se však žalovaný vůbec nezabýval. Selektivní provádění důkazů bez odůvodnění jejich neprovedení je nepřijatelnou libovůlí správního orgánu. Pokud se tedy žalovaný touto argumentací vůbec nezabýval, je jeho rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné.

2.3.3. Neprovedení důkazu svědeckou výpovědí A. Č., absence zdůvodnění neprovedení

8. Žalobce, aby přispěl k úplnému zjištění stavu věci, navrhl provedení svědeckví A. Č., která dle správního orgánu předmětné pozemky hodnotila, prováděla místní šetření a mohla by tak přispět k objasnění otázky, jak pozemky vypadaly před odstraněním odpadu. Ostatně byla to právě ona, kdo za správní orgán „odhalila“, že došlo ke změně stavu pozemků a na základě jejich zjištění bylo zahájeno toto správní řízení. Správní orgán tento důkaz neprovedl a ani slovem nezdůvodnil proč, což je ve správním řízení nepřijatelné a může to vést až k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. I tuto námitku žalobce ve svém odvolání rozsáhle zdůvodnil a opřel o platnou judikaturu. Žalovaný se touto námitkou vůbec nezabýval, ačkoliv je podstatná pro posouzení, zda správní řízení vedené správním orgánem bylo provedeno zákonně. I v této části je žalobou napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.
9. Neprovedení důkazů, které mohou vést k úplnému zjištění stavu věci a nezdůvodnění jejich neprovedení potom vede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Podepsaný má za to, že zde platí závěry uvedené například v rozsudku Krajského soudu v Ostravě, č. j. 72 A 2/2019-37 ze dne 30. 4. 2020: *„Při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze nepochybně vycházet také z judikatury Nejvyššího správního soudu vztahující se k otázce nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“* Kdy podle stejného rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě platí: *„Podle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“*

3. Stanovení výše trestu

10. Žalobce považuje výši trestu za nepřiměřenou a její stanovení neodpovídá průběhu řízení. Správní orgán uložil žalobci pokutu 50 000 Kč. Tuto sankci snížil žalovaný o 20 %, aniž by dostatečně, tedy přezkoumatelně, odůvodnil výši tohoto snížení. V odůvodnění výše pokuty žalobce nenašel dle jeho názoru správní úvahu žalovaného v tom smyslu, jak se

projeví ve výši sankce změna skutku z úmyslného na vědomě nedbalý a v jaké výši potom z vědomě na nevědomě nedbalého skutku. Nevědomě nedbalý skutek je dle žalobce oproti úmyslnému bagatelní, a tento rozdíl se neprojevil dostatečně na celkovém snížení sankce. Zdůvodnění snížení sankce považoval žalobce za nedostatečné, neboť z něho není patrné, na jakou okolnost klade žalovaný důraz větší či menší. Přitom je podle judikatury nepřihlédnutí ke změně formy zavinění při stanovení výše sankce nezákonné. Žalobce přitom odkázal na názor Nejvyššího správního soudu obsaženém v jeho rozhodnutí 3 As 278/2016, dle něhož „Uložená sankce proto nezbytně musela tuto změnu reflektovat. Pokud ji nereflekovala, pak jde buď o postup v rozporu se zákazem reformace in peius, nebo o nezákonný postup správního orgánu, který – v rozporu s § 12 zákona o přestupcích – zjevně nereflekoval při stanovení sankce formu zavinění.“ Žalovaný sám dle žalobce nereflekoval, že dvojitá změna formy zavinění, spolu s mylně přičtenou přitěžující okolností a změnou v rozsahu činnosti jsou v součtu velmi významné. Žalobce má za to, že je zřejmé, že se jeho postavení se změnou formy zavinění významně změnilo v jeho prospěch, což se však neodrazilo adekvátně ve výši sankce. V tomto smyslu považuje žalobce takové snížení za nedostatečně odůvodněné, nelze z něj totiž posoudit správní úvahu žalovaného stran proporcionality, tedy to, na základě čeho hodnotil jednotlivě jím uvedené výše popsane skutečnosti, které mají vliv na výši sankce.

4. Polehčující okolnost

11. Žalobce ve svém odvolání namítl, že správní orgán nepřihlédl k možné polehčující okolnosti, tedy tomu, že přispívá k nápravě údajně nešetrné realizace. To žalovaný odmítl s tím, že tak žalobce od 27. 11. 2023 nečiní. Žalovaný se však vůbec nezaobíral všemi okolnostmi argumentací žalobce. Žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu, uvedl, že s takovou činností „nápravy“ začal, a to doložil. Dále má žalobce za prokázané, že dne 17. 6. 2024 požádal správní orgán o metodickou radu, jak dále postupovat. Takové odpovědi se mu nejen do data podání odvolání, do data vydání rozhodnutí žalovaného, ale vůbec do současnosti nedostalo. Správní orgán tak je v této věci nečinný již více než půl roku. Bez takového „pokynu“, tedy jeho odpovědi, však žalobce nemůže dále v této činnosti, která by ovšem mohla být polehčující okolností, pokračovat. Přitom sám žalovaný poukazuje na ustanovení § 86, od st. 1 zákona o ochraně přírody, z kterého je zřejmé, že: „... o možnosti a podmínkách uvedení do původního stavu rozhoduje orgán ochrany přírody.“ Pokud tedy žalobce s uvedením do původního stavu začal, potom mu nelze vyčítat, že takovou věc nedokončil, když naráží na zcela bezprecedentní nečinnost správního orgánu. A ani s touto částí odvolání žalobce se žalovaný řádně nevypořádal.

II. Vyjádření žalovaného

První bod žaloby

12. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že provedení terénních úprav o rozměrech téměř 145 m² lze shledávat v zájmu ochrany přírody a krajiny. Ustanovení § 16 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody pojednává i o možné výjimce ze zákazu v národních parcích, nicméně taková výjimka musí splňovat jasnou podmínku – být určená pro účely ochrany přírody. Provedení terénních úprav, zasypání plochy nepůvodním šterkem a umístění hospodářské stavby neslouží pro účely ochrany přírody, ale naopak představuje další zátěž pro krajinu. Žalovaný souhlasil s žalobcem, že pokud se na předmětném pozemku nacházela stará ekologická zátěž, bylo na místě a zcela v souladu se zákonem tuto

ekologickou zátěž odstranit. Výsledkem takového odstranění by ovšem mělo být navrácení krajiny do původního stavu, či stavu podobného. Původní či podobný stav v lokalitě, kde se pozemek nachází, tedy v Krkonošském národním parku, nepředstavuje provedení terénních úprav a umístění další zástavby v krajině.

13. K námitce žalobce, že neprovedl žádnou modelaci terénu či zářez na pozemku, který by byl nad rámec odvozu odpadků a kontaminované zeminy v nezbytném rozsahu, žalovaný uvedl, že k modelaci přirozeného terénu dochází vždy při provedení jakýchkoliv terénních úprav. Celý pozemek je svažitého terénu a na provedených terénních úpravách se aktuálně nachází „hospodářská stavba“, která je též předmětem jiného správního řízení. Z takového tedy vyplývá, že bylo nutné vytvořit rovinatou plochu, neboť bez takové plochy by nebylo možné stavbu na upravený pozemek umístit.

Druhý bod žaloby

14. Žalovaný uvedl, že pouhé určení plochy je běžnou praxí správního orgánu a není v jeho kompetencích ani povinnostech vymezovat „objem“ vytěžené zeminy. Takové ani není možné určit vzhledem ke skutečnosti, že terénní úpravy byly již provedeny. Zároveň žalovaný nesouhlasil s tím, že by taková informace mohla mít vliv na výši pokuty. Žalovaný výslednou sankci nesnížil z důvodu menšího rozsahu zásahu, ale z důvodu, že správní orgán ve svém rozhodnutí nijak nezdůvodnil, proč po zjištění menšího rozsahu plochy stanovil stejnou sankci jako v předchozích řízeních. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl *„K tomu ministerstvo sděluje, že pokud Správa dospěla k závěru, že rozsah provedených nepovolených terénních úprav je menší než v předchozím řízení, bylo nutné, aby Správa v rámci svého rozhodnutí řádně odůvodnila, proč výše pokuty zůstala i přes menší rozsah provedených nepovolených terénních úprav stejná, tj. 50 000 Kč. Správa tedy řádně neodůvodnila, proč se menší rozsah terénních úprav neodrazil ve výši stanovené sankce.“*
15. Zároveň žalovaný sdělil, že správní orgán při rozhodování o sankcích sám posuzuje, které okolnosti považuje za polehčující a které za přitěžující, přičemž vychází z individuálních okolností případu a zásad správního trestání. Tato pravomoc správního orgánu vyplývá zejména ze zásady správního uvážení, kterou správní orgán využívá při hodnocení důkazů a určování závažnosti jednání. Dle žalobce se žalovaný také nedostatečně zabýval jeho námitkou týkající se zjištění stavu pozemku před odstraněním staré ekologické zátěže, což správní orgán ve svém rozhodnutí nijak nedoložil. Bez takového zjištění dle žalobce tedy nelze posoudit, zda nedošlo k modelaci pozemku již dříve.
16. Žalovaný k této námitce sdělil, že má za prokázaný stav pozemku před provedením terénních úprav a s tím související svažitý reliéf terénu, který byl žalobcem narušen. K takovému názoru a posouzení slouží provedená místní šetření správy a veškerá fotodokumentace obsažená ve spise. Předmětný pozemek i pozemky přiléhající k němu tvoří travnatý svažitý terén. Je tedy dle žalovaného zcela vyloučené, že by rovinatá plocha, která je předmětem sporu, byla vytvořena již dříve vlivem ekologické zátěže, jak namítá žalobce. Z dostupných mapových portálu není v průběhu let viditelná žádná ekologická zátěž, která by dosahovala rozměrů provedených terénních úprav, tj. 145 m². Žalovaný uvedl, že ve svém rozhodnutí nerozporuje názor žalobce o existenci „staré skládky“ na pozemku. Nesouhlasí však s žalobcem v tom, že by taková skládka mohla samovolně vést k „zarovnání“ svažitého terénu, či dokonce žalobce opravňovala k provedení terénních úprav, které lze shledávat jako úpravy splňující zákonnou výjimku, tj. slouží pro účely ochrany přírody.
17. Dle žalobce již správní orgán v průběhu řízení nedoložil žádné fotografie či jiné podklady odpovídající stavu pozemku před odstraněním odpadu a žalovaný se dle žalobce v

napadeném rozhodnutí s touto námitkou nijak nezabýval. K tomu žalovaný sdělil, že není povinností správního orgánu dokládat či dohledávat existenci skládky na pozemku, neboť již od počátku zahájení správního řízení je toho názoru, že existence skládky neopravňuje žalobce k výše popsanému spáchanému přestupku. Existenci staré ekologické zátěže namítal sám žalobce a bylo tedy na jeho straně a v jeho zájmu, aby takovou existenci patřičně doložil.

Žalobce ve své žalobě dále namítá formální pochybení správního orgánu žalovaného.

18. K tomu žalovaný uvedl, že nemá povinnost se vyjadřovat ke všem námitkám v rozhodnutí, pokud se řádně vypořádá se smyslem a obsahem podaného odvolání. Z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že veškeré pořízené výpovědi se týkají svědectví o existenci staré ekologické zátěže, na které je prakticky postaveno celé žalobcovo odvolání. Žalovaný ovšem zastává názor, že stará ekologická zátěž neopravňuje k provedení terénních úprav, ať již vyplývá z jakýkoliv důkazů. Žalovaný zdůraznil, že výpovědi dvou svědků byly provedeny při ústním jednání v sídle správního orgánu. Na protokolech o výsledku svědka je zřetelně napsáno: *„Jmenování a správní orgán se dohodli, že z pořízeného zvukového záznamu bude jmenovanými vyhotoven písemný zápis, který bude zaslán správnímu orgánu ve lhůtě do 10 dnů a následně založen do spisu.“* Toto prohlášením pak všichni účastníci stvrdili svými podpisy. Z těchto protokolů, které jsou obsahem správního spisu, je pak dle žalovaného zřejmé, že správní orgán pokládal svědkům otázky v průběhu řízení.
19. K výpovědi svědka J. Č. (správně má být uvedeno J. Č.) žalovaný sdělil, že tento svědek byl správním orgánem vyzván k ústnímu jednání, nicméně se na místo s omluvou nedostavil. Následně sám žalobce dne 31. 7. 2024 doplnil jeho písemnou výpověď k předmětnému řízení. Dne 2. 9. 2024 pak žalobce zaslal správnímu orgánu vyjádření k podkladům rozhodnutí, kde uvedl: *„že se ve skutečnosti jednalo o nálety zarostlé smetiště, jak vyplývá ze sdělení majitele pozemku V. Č., výpovědi M. a B. Č. a prohlášení J. Č. (správně má být uvedeno J. Č.). Žalobce tak měl nadále za to, že je dostatečně prokázáno, že činnost byla snahou o odstranění staré ekologické zátěže, kterou jak patrně z výpovědi“* Žalovaný tak konstatoval, že žalobce tedy ve svém vyjádření nijak nenamítá písemnou výpověď J. Č. (správně má být uvedeno J. Č.) či provedené ústní jednání svědků, ale naopak shledává stav věci za dostatečně prokázaný.
20. Dále žalobce namítá, že se žalovaný nijak nevypořádal s pochybením správního orgánu, když na návrh žalobce nebylo do správního spisu vloženo interní šetření pracovnice a botaničky A. Č., z let 2016–2020 (dále jen „revizní šetření“).
21. Správní orgán není, jak žalovaný uvedl, povinen vyjadřovat se ke všem návrhům na provedení důkazů, pokud jejich provedení nepovažuje za nezbytné pro rozhodnutí věci. Správní orgán ovšem musí své rozhodnutí o neprovedení důkazů řádně odůvodnit. K tomu žalovaný uvedl, že neshledal pochybení na straně správního orgánu, neboť dne 15. 7. 2024 zaslal správní orgán žalobci vyrozumění ve věci žádosti o provedení důkazu. Zároveň žalovaný souhlasil se správním orgánem, že revizní šetření není nezbytné pro rozhodnutí věci (viz závěr).

Třetí bod žaloby - snížení uložené sankce

22. K tomu žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí popsal, z jakých důvodů shledává snížení stanovené sankce za adekvátní, tj. porušení zákazu dvojího přičítání, změna formy zavinění přestupku, zmenšení rozsahu provedených terénních úprav. Všechny tyto důvody pak v napadeném rozhodnutí náležitě popsal a u každého z nich uvedl, jakou míru/vliv mají na výši sankce: *„Vzhledem ke skutečnostem, že za přítěžující okolnost byl*

Správou označen zákoný znak spáchaného deliktu, ministerstvo významně snížilo výši stanovené sankce.“ Dále pak: „Správa v napadeném rozhodnutí řádně neodůvodnila, proč se menší rozsah terénních úprav neodrazil ve výši stanovené sankce. Ministerstvo tedy snížilo výši stanovené sankce, neboť je takového názoru, že i „mírné“ snížení rozsahu provedených terénních úprav, by se mělo mírně odrazit na výši stanovené sankce.

23. Z toho je dle žalovaného dostatečně patrné a jasné, na jakou z výše uvedených skutečností kladlo větší míru snížení sankce a na jakou menší. Žalovaný není povinné vyčíslovat přesné částky u jednotlivých skutečností.
24. Žalovaný konstatoval, že v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce od zahájení řízení nečinil kroky k odstranění provedených úprav, a tudíž souhlasil se správním orgánem, že nelze takovou skutečnost brát jako polehčující. Snahu o nápravu ovšem žalobce spatřoval především v tom, že správní orgán v průběhu řízení požádal o metodickou radu, jak dále postupovat v rámci náprav pozemku, ale nedostalo se mu žádné odpovědi, případně ani nebyl správním orgánem vyzván, aby se na místě provedených terénních úprav zdržel jakékoliv činnosti. K tomu dále žalovaný uvedl, že správní orgán žalobci sdělil, že jeho žádost je neurčitá a po skončení předmětného řízení bude vedeno řízení o odstranění následků neoprávněného zásahu podle ust. § 86 zákona o ochraně přírody. Následně pak správní orgán žalobce informoval, že podaná věc/žádost byla postoupena k internímu šetření. Žalovaný tak měl za to, že správní orgán nijak v rámci řízení žádosti o metodickou radu nepochybil, neboť jakékoliv odstraňování úprav by vedlo k provedení dalších terénních úprav. Navíc žalobce dle žalovaného na nápravě v provedených terénních úpravách nikterak nepracoval a tudíž tuto skutečnost nelze brát jako polehčující. Žalovaný tak vyslovil přesvědčení, že pokud tedy žalobce žádné zásahy směřující k nápravě nepovolených terénních úprav do pozemku neprovedl, činil tak správně, neboť o odstranění nepovolených terénních úprav bude rozhodnuto až na základě výsledku řízení.
25. Závěrem žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu a veškerých zjištění správního orgánu jasně vyplývá, že byly provedeny nepovolené terénní úpravy o velikosti přibližně 145 m² na území Krkonošského národního parku, a považoval za prokázané, že tyto terénní úpravy provedl žalobce. Při provedení jakýkoliv terénních úprav dochází k modelaci přirozeného terénu. Žalovaný považoval za prokázané, že se v místě provedení terénních úprav jednalo o svažitý terén, který byl zarovnáán do roviny. Existence staré ekologické zátěže v místě zásahu nemohla nic změnit na faktu, že došlo ke spáchání přestupku. Námitku žalobce týkající se provedení zářezu nepovažoval žalovaný pro spáchaný přestupek za podstatnou, neboť není hlavním charakterovým znakem spáchaného přestupku a zároveň není polehčující ani přitěžující okolností.

III. Přezkoumání věci krajským soudem

26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 uvedené právní úpravy. Po přezkoumání obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.
27. Z obsahu správního spisu lze seznat, že žalobou napadeným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 40 000 Kč, neboť byl shledán vinným z porušení ustanovení § 16 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody, kterým spáchal přestupek z nevědomé nedbalosti na úseku ochrany přírody a krajiny podle § 87 odst. 3 písm. n) tohoto zákona. Přestupku se žalobce měl dopustit tím, že během roku 2021 a na jaře roku 2022 provedl terénní úpravy na pozemku **p. č. XXX, k. ú. B.**, které měly spočívat v odstranění svrchní

vrstvy půdy o velikosti přibližně 145 m² a v provedení technických úprav a modelaci terénu. Pozemek, na kterém byly terénní úpravy provedeny, se nachází na území Krkonošského národního parku, mimo zastavěné území obce a zastavitelnou plochu obce, v evropsky významné lokalitě Krkonoše a Ptačí oblasti Krkonoše.

28. Z průběhu správního řízení vyplynulo, že dne 27. 11. 2023 vydala Správa KRMAP oznámení o zahájení správního řízení o přestupku na úseku ochrany přírody a krajiny. V něm uvedla, že v dubnu roku 2022 zjistila, že na shora specifikovaném pozemku došlo k odstranění svrchní vrstvy půdy v rozsahu větším než 150 m², byl proveden zářez na straně jedné a násyp na straně druhé, takže došlo k zarovnání místně přirozeného svažitého terénu do roviny. Tato rovina pak byla vysypána štěrkem. Následně bylo na den 22. 1. 2024 nařízeno ústní jednání. To se uskutečnilo za účasti žalobce a jeho zplnomocněného zástupce. Žalobce k věci uvedl, že zjištěné úpravy provedl, nedošlo však k modelaci terénu v uváděném rozsahu, původní terén byl jen velice mírně svažitý. Úprava byla jen sanací ekologické zátěže (na místě byla historická smetiště), nový materiál s výjimkou štěrku nebyl na místo dovezen. Žalobce uvedl, že úprava je zamýšlena jen jako dočasná, záměrem je uvést poškozenou část přírody do původního stavu, na nápravě již pracuje, spolupracuje se Správou KRMAP a je připraven postupovat podle jejího metodického doporučení.
29. Následně bylo na základě návrhu žalobce do spisu doplněno rozhodnutí Správy KRMAP vydané dne 26. 4. 2023 pod č.j. KRMAP 03569/2023 o výjimce ze základních ochranných podmínek KRMAP. Doplnění a provádění důkazů tak bylo ukončeno. Ve spise je dále založeno rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2023, jímž bylo rozhodnutí Správy KRMAP vydané dne 26. 4. 2023 pod č.j. KRMAP 03569/2023 v odvolacím řízení zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Správa KRMAP rozhodla o přestupku na úseku ochrany přírody a krajiny dne 11. 3. 2024. Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 5. 2024 bylo toto prvoinstanční rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k dalšímu projednání. Následovalo tedy oznámení Správy KRMAP o pokračování správního řízení o přestupku (oznámení ze dne 10. 6. 2024), na základě něhož žalobce podal návrh na doplnění dokazování účastenskou výpovědí žalobce, výpovědí paní **B. Č.**, pana **J. Č.**, paní **A. Č.**, jež dle sdělení správního orgánu v řízení o udělení výjimky - KRMAP 05233/2024 - předmětné území zevrubně zkoumala v letech 2016 - 2020. Dále navrhl důkaz příloženou fotodokumentací a dopisem žalobce ze dne 18. 6. 2024 - žádost o sdělení. Na to dne 10. 7. 2024 navrhl žalobce provedení důkazu „Revizního šetření odborné pracovnice a botaničky Správy KRMAP **A. Č.**, z let 2016-2020“. Na tento návrh prvoinstanční orgán přípisem ze dne 15. 7. 2024 žalobci sdělil, že „*Ve věci žádosti o provedení důkazu „Revizní šetření odborné pracovnice a botaničky Správy KRMAP **A. Č.**, z let 2016-2020“, které bylo podkladem pro rozhodnutí č.j. KRMAP 05233/2024 ze dne 29. 5. 2024, Vám Správa KRMAP sděluje, že důkaz listinou je proveden v okamžiku, kdy se úřední osoba seznámí s obsahem listiny, aniž by věděla, zda-li získané informace využije v řízení jako důkaz. Zda bude v řízení takový důkaz použit a jakým způsobem, nebo zda se jedná o nepoužitelné informace, pak závisí na hodnocení podkladů správním orgánem (viz bod 50 odst. 4 z. č. 500/2004 Sb., správní řád). Pokud listina zůstává součástí správního spisu po celou dobu správního řízení, není nutné v dané věci postupovat podle § 53 odst. 6 správního řádu.*“
30. Dále tvoří obsah správního spisu záznamy o svědecké výpovědi paní **B. Č.** a účastenské výpovědi žalobce, dále prohlášení pana **J. Č.** a vyjádření žalobce k těmto podkladům. Ve správním spise jsou dále založeny snímky ortofoto z roku 2016 a 2022. Nato žalobce navrhl, aby byl spisový materiál doplněn o ortofoto k roku 2016 a 2019. Nato

prvoinstanční orgán reagoval sdělením, že ortofoto lokality z roku 2019 nemá k dispozici a ani z dostupných zdrojů se je nepodařilo získat.

31. Krajský soud tedy prvotně hodnotil žalobní námitky vytýkající prvoinstančnímu správnímu orgánu a potažmo i žalovanému neúplné zjištění stavu věci z důvodu nedostatečného provedení důkazů navrhovanými svědeckými výpověďmi a rovněž z důvodu neprovedení důkazu svědeckou výpovědí **A. Č.**
32. K této odvolací námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že důkaz získaný svědeckou výpovědí je třeba stejně jako jiné důkazy posuzovat v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů jednotlivě. Zásada volného hodnocení důkazů spočívá v tom, že žádná právní norma neukládá správnímu orgánu, jaký stupeň věrohodnosti, resp. jakou důkazní hodnotu má přiznat jednotlivým důkazům. Žalovaný vyslovil nesouhlas s žalobcem, že by prvoinstanční správní orgán v rámci svého napadeného rozhodnutí nepřihlédl k provedeným výpovědím svědků. Na návrh žalobce byla provedena účastenská výpověď žalobce i svědecká výpověď **B. Č.** a zároveň bylo mezi důkazy zařazeno i prohlášení **J. Č.** Tyto výpovědi hodnotil žalovaný především jako „dosvědčení“ staré ekologické zátěže na pozemku, což ovšem dle jeho názoru nijak nemění fakt, že došlo k provedení nepovolených terénních úprav a především ke spáchání přestupku.
33. K námitce týkající se rozsahu terénních úprav žalovaný uvedl, že vycházel z mapových portálů Správy KRNAP a to leteckých snímků pozemku, zákresů zastavěného území i fotografií z předmětného místa včetně matematického vyjádření. Takové posouzení rozsahu terénních úprav považoval za dostatečné. Z fotografií a mapových portálů je dle jeho názoru viditelný reliéf terénu a sklon pozemku, z čehož je patrné, že muselo ze strany žalobce dojít k provedení zářezu na straně jedné a zasypu na straně druhé tak, aby došlo k „vyrovnání“ pozemku. Takovému nasvědčuje i stavba, která byla následně na pozemek umístěna.
34. Hodnocením shora nastíněného postupu správního orgánu krajský soud konstatuje, že takto provedené důkazní řízení, tedy pořízení jednotlivých důkazů i jejich hodnocení, neodpovídá požadavkům správního řádu zakotveným v ust. § 2 odst. 3 a dále i § 51 a § 55 této právní úpravy. Povinností správních orgánů ve smyslu jednotlivých ustanovení správního řádu je šetřit práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správních orgánů v jednotlivém případě dotýká, přičemž zasahovat do těchto práv může správní orgán jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky tohoto procesního předpisu. Další požadavky na postup správního orgánu obsahuje judikatura Nejvyššího správního soudu obsažená v jeho rozsudku č.j. 4 Ads 44/2010 – 135, dle níž *„Zejména v sankčních správních řízeních zahajovaných ex offa je při zjišťování skutkového stavu kladen zvláštní důraz na naplnění zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu a zásady vyšetřovací dle ust. § 50 odst. 3 uvedené právní úpravy.“*
35. Krajský soud ve smyslu shora uvedeného přisvědčil žalobní námitce, dle níž v přezkoumávaném správním řízení došlo k neúplně zjištěnému stavu věci z důvodu nedostatečného provedení důkazů navrhovanými svědeckými výpověďmi a rovněž z důvodu neprovedení důkazu svědeckou výpovědí **A. Č.**
36. Z průběhu správního řízení je nepochybně zřejmé, že žalobce, aby přispěl k úplnému zjištění stavu věci, navrhl provedení svědeckých výpovědí **A. Č.**, která dle správního orgánu předmětné pozemky hodnotila, prováděla místní šetření a žalobce tak nabyt předsvědčen, že by její svědecká výpověď mohla přispět k objasnění otázky, jak pozemky vypadaly před

odstraněním odpadu. Navíc právě ona zjistila, že došlo ke změně stavu pozemků a na základě jejich zjištění bylo zahájeno toto správní řízení. Ve shodě s názorem žalobce dospěl krajský soud ke zjištění, že správní orgán tento důkaz nejen neprovedl, ale ani v napadeném rozhodnutí nezdůvodnil, proč tak neučinil. Neobjasně rovněž, proč neprovedl důkaz zápisem o revizním šetření. Takový postup neodpovídá požadavkům ust. § 52 správního řádu. Žalovaný se touto námitkou vůbec nezabýval, žalobce i krajský soud ji považují za podstatnou pro posouzení, zda důkazní řízení vedené správním orgánem bylo provedeno zákonně. Lze se tak přiklonit k názoru žalobce, že neprovedení důkazů, které mohou vést k úplnému zjištění stavu věci a nezdůvodnění jejich neprovedení vede k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

37. Zmiňovaná svědecká výpověď by tak přispěla ke zjištění stavu pozemku před tím, než na něm žalobce provedl předmětné práce, tedy přesné vyspecifikování, kdy k žalovaným popisované modelaci pozemku došlo.
38. Krajský soud konstatuje, že shora vzpomínané nedostatky důkazního řízení mají za následek nedostatečné zjištění skutkového stavu. Za této situace, kdy podmínky pro samotné uložení pokuty nejsou dostatečně zjištěny a najisto postaveny, by bylo předčasné hodnotit další žalobní námitky dotýkající se samotného stanovení výše pokuty a posuzování polehčujících okolností. Stanovisko k těmto otázkám může žalovaný a potažmo i prvoinstanční správní orgán zaujmout teprve poté, kdy bude najisto postaveno, že žalobce skutečně porušil zákaz vymezený ust. § 16 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody. Taková situace nastane po doplnění důkazního řízení tak, jak je shora uvedeno a po vyvrácení žalobních námitek.
39. Krajský soud tak ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil ve smyslu ust. § 78 odst. 4 k dalšímu řízení. V něm je žalovaný právním názorem krajského soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na shora prezentované názory již nepovažuje krajský soud za důvodné se dalšími žalobními námitkami zabývat.
40. Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady byl zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále odměna zástupci a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s. ř. s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil celkem 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, a to převzetí věci a sepsání žaloby. Dále krajský soud přiznal žalobci nárok na úhradu 2 režijních paušálů po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Krajský soud uložil žalovanému vyčíslené náklady zaplatit do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou zástupce žalobce.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. května 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně